

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ Α' ΚΥΡΙΑΛΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

(Έβρ. 11, 24—40).

Ἡ πίστις πάντα ὑπομένει. — Ἡ πίστις πάντα δύναται.

Ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς πιστεύοντας.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐπιστο-
λὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εὐρίσκομεν συχνὰ νὰ ἐγκωμιάζεται ἡ πί-
στις καὶ νὰ ἐξαίρεται ἡ ἄπειρος αὐτῆς δύναμις καὶ ὠφέλεια καὶ τὰ
σωτήρια καὶ ψυχωφελῆ αὐτῆς αποτελέσματα. Πρὸ πάντων ὅμως ἡ πρὸ
ὀλίγου ἀναγνωσθεῖσα ἀποστολικὴ περικοπὴ μὲ θαυμασίαν δύναμιν λό-
γου καὶ μὲ παραδείγματα ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγ. Γραφῆς ἀποδεικνύει τὴν
σωτηριώδη αὐτῆς δύναμιν. Ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Ἀπόστολος ἀπέδει-
ξεν ὅτι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἐκείνη ἀκριβῶς ἡ θρησκεία, τὴν
ὁποίαν ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς διὰ τῶν προφητῶν του καὶ διὰ τὴν ὁποίαν
ὡς προετοιμασίαν καὶ προπαρασκευὴν ἔδωκε τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ἐξά-
γει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀφοῦ τοιαύτη θεία καὶ ἀληθὴς εἶναι ἡ χρι-
στιανικὴ θρησκεία, ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν ἀδιστακτικῶς εἰς τὰς δο-
θείσας ὑποσχέσεις καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἡ πίστις ἡμῶν θὰ ἀντα-
μειφθῇ καὶ θὰ βραβευθῶσιν οἱ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνες καὶ κόποι μας,
καθὼς τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τοὺς ἀγ. ἄνδρας τῆς Π. Διαθήκης· καὶ

ἀρχίζει τὴν διὰ παραδειγμάτων ἀπόδειξιν. Ἀφοῦ δὲ πρῶτον ἀνέφερε τοὺς πρὸ τοῦ νόμου ἁγίους ἄνδρας, μεταβαίνει ἀκολούθως εἰς τὸν Θεό-πτην Μωϋσῆν, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ περισσότερον ἐφιστᾷ τὴν προσο-χὴν τῶν ἀναγνωστῶν του, ὅχι μόνον διότι μέγα σέβας ἔτρεφον πρὸς αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ διότι, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔζησε καὶ ἐκ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνήργησε, παριστᾷ ἔκτακτον πρότυπον ἀληθοῦς πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸν Θεόν. Καὶ πράγματι ποῖος δὲν θὰ θαυμάσῃ τὴν γενναιοψυχίαν του, ὅταν ἀκούσῃ εἰς τὴν σημερινὴν ἀποστολικὴν περικοπὴν ὅτι μόλις ἐμεγάλωσε καὶ ἔμαθε τὴν καταγωγὴν του, μόλις ἐγνώρισε τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων του, οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐδίστασε νὰ περιφρονήσῃ καὶ παλάτια βασιλικά καὶ δόξας καὶ τιμὰς καὶ αὐτὸν τὸν βασιλικὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ προτιμήσῃ τὰς ταλαιπωρίας, τὰς ὁποίας ὑπέφερον αἱ ὁμόφυ-λοὶ του ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους; Ἦτο θετὸς υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ βα-σιλέως τῆς Αἰγύπτου, εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του ὅλα τὰ πλούτη καὶ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παλατίου, καὶ ὅμως ὅλα αὐ-τὰ τὰ ἄφησε καὶ ἐθεώρησε μεγαλῆτερον πλοῦτον **τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ**, τ. ἔ. νὰ πάθῃ τὰ ἴδια, τὰ ὁποῖα ἔπαθε καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ μέρους ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εὐηργέτησε καὶ τοῦτο, διότι, λέγει, ἀπέ-βλεπεν **εἰς τὴν μισθαποδοσίαν** δηλ. εἰς τὰ αἰώνια ἀγαθὰ, μὲ τὰ ὁ-ποῖα ὁ Θεὸς ἀνταμείβει ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι χάριν τῆς πίστεως ὑποφέρουσι κακουχίας καὶ ταλαιπωρίας. Ἀφοῦ δὲ ὁ θεὸς Ἀπόστολος μὲ τὴν δυνατὴν συντομίαν ἀκολούθως διηγῆθῃ τὰ μεγάλα κατορθώμα-τα, τὰ ὁποῖα οἱ μετὰ τὸν Μωϋσῆν ἅγιοι ἄνδρες τῆς Π. Διαθήκης κα-τῶρθωσαν διὰ τῆς πίστεως, τὰς θλίψεις καὶ κακουχίας, ὅσας δι' αὐτὴν ὑπέστησαν, τὰς βασάνους καὶ τὰ μαρτύρια, εἰς τὰ ὁποῖα χάριν τῆς πίστεως ὑπεβλήθησαν, ἐπιφέρει κατόπιν ὅτι ὅλοι οὗτοι, μολονότι τό-σα ὑπέστησαν ὑπὲρ τῆς πίστεως, μολονότι διὰ τῶν παθημάτων καὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν ἐμαρτυρήθησαν καὶ ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς **ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ**, ἐν τούτοις δὲν ἀπῆλυσαν ἀκόμη τελείαν τὴν οὐρανίαν μακαριότητα, διότι ὁ Θεὸς προὐνόησε δι' ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι ζῶμεν εἰσέτι καὶ ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ τῆς πίστεως, καλλίτερόν τι καὶ

τοῦτο εἶναι τὸ ἐξῆς: νὰ μὴ ἀπολαύσωσιν ἐκεῖνοι πλήρη τὴν μακαριότητα πρὶν ἢ καὶ ἡμεῖς μεταβῶμεν ἐκεῖ, ὅποτε ὅλοι ὁμοῦ οἱ καλῶς ἀγωνισθέντες θὰ ἀπολαύσωσι πλήρη καὶ τελείαν τὴν οὐρανίαν μακαριότητα. Ὅποσον γλυκεῖα καὶ παρήγορος εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ διδασκαλία αὕτη τοῦ θεοπνεύστου Ἀποστόλου! Αὕτη ἀφ' ἐνὸς μὲν δεικνύει τὴν ἄκραν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀκριβῆ δικαιοσύνην, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐνθαρρύνει ἡμᾶς ὅπως ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα ἐκείνων, βέβαιοι ὄντες ὅτι τὰ ἴδια μὲ αὐτοὺς ἀγαθὰ καὶ ἡμεῖς θὰ κληρονομήσωμεν. Δὲν θέλει ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀδικήσῃ διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἐγεννήθημεν καὶ ἐζήσαμεν ὕστερον ἀπὸ ἐκείνους. Θέλει ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τὸ ὄνομά του ἠγωνίσθησαν, ὅλα τὰ ἀληθινὰ τέκνα του, τὴν ἰδίαν νὰ ἀπολαύσωσι δόξαν καὶ μακαριότητα. Πόσον ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης μας εἶναι μία τοιαύτη τοῦ Θεοῦ πρόνοια περὶ ἡμῶν; Πόσον πρέπει νὰ μᾶς συγκινῇ καὶ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ ἡ σκέψις ὅτι ὀφείλομεν νὰ φανῶμεν ἄξιοι μιᾶς τόσον εὐνοϊκῆς δι' ἡμᾶς προνοίας; Διὰ τοῦτο, χριστιανέ, ὅταν αἱ θλίψεις τοῦ βίου καὶ οἱ πειρασμοὶ κλονίσωσι τὸ θάρρος σου, ὅταν αἱ ἀντίξοοι περιστάσεις σε κάμουν νὰ ὀλιγοπιστῇς, πρόστρεξον μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν ἀγίαν Γραφήν, λάβε αὐτὴν μετὰ πόθου εἰς τὰς χεῖρας σου καὶ ἀνάγνωθι μετὰ προσοχῆς τὴν ἀποστολικὴν περικοπὴν, ἣν πρὸ ὀλίγου ἤκουσες καὶ ἀμέσως φέρε εἰς τὸν νοῦν σου τὴν πρὸς σε ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ἴδῃς ἐν μιᾷ στιγμῇ τὴν θαυμασίαν «ἀλλοίωσιν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου». Φλὸξ ἀγία καὶ ἱερὰ ἔξαφνα ἐν τῇ ψυχῇ σου ἀναπτομένη, θὰ κατακαύσῃ ὡς ξηρὸν χόρτον τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ ἐκ τῆς τέφρας αὐτῶν ἀγλαὸν θὰ βλαστήσῃ τὸ δένδρον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος εἰς τὸν Θεόν· διότι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου θὰ περάσῃ ὅλη ἡ χορεία τῶν μεγάλων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν τῆς Π. Διαθήκης, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς πίστεως καὶ διὰ μόνης τῆς πίστεως, πίστεως ὅμως σταθερᾶς καὶ ἀσαλεύτου, δι' ἀφοσιώσεως ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸ θεῖον αὐτοῦ θέλημα, εἶδον ἐπὶ τέλους πληρουμένας ὅλας τὰς εἰς αὐτοὺς δοθείσας ἐπαγγελίας.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις διαλαμβάνει ἡ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπή.
* Ἀς ἴδωμεν τώρα τί ἡμεῖς ἐξ αὐτῆς διδασκόμεθα.

1). Ὅτι ἡ πίστις, ἡ πεποίθησις δηλονότι καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν εἰς τὸν Θεόν, ὡς εἰς ἓνα φιλόστοργον πατέρα, τὰ πάντα ὑπομένει· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλην τὴν ψυχὴν του καὶ ὅλην τὴν καρδίαν του ἀφωσιωμένην εἰς τὸν Θεὸν εἶναι πρόθυμος χάριν αὐτοῦ νὰ ὑπομείνῃ ὅλας ἐκεῖνας τὰς ταλαιπωρίας, ὅλας τὰς θλίψεις καὶ τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑπέφερον οἱ ἅγιοι ἄνδρες, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα πρὸ ὀλίγου ἠκούσατε.

2). Ὅτι ἡ πίστις πάντα δύναται· ἀρχαῖός τις σοφὸς ἐζήτει τόπον ἐκτὸς τῆς γῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἰστάμενος νὰ κινήσῃ τὴν γῆν· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς ὡς τοιοῦτον τόπον τὴν ἀληθῆ εἰς τὸν Θεὸν πίστιν, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὄρη ὁλόκληρα μετακινουῦνται: «Ἄμην λέγω ὑμῖν· Ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ: μεταβῆθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσκει ὑμῖν,» θέλων διὰ τούτου νὰ δείξῃ ὅτι ὅ,τιδήποτε ζητήσῃ ὁ Χριστιανός, πιστεύων θὰ τὸ λάβῃ. «Πάντα γὰρ δυνατὰ τῷ πιστεύοντι», καὶ

3). Ὅτι μεγάλη εἶναι ἡ ἀμοιβή, τὴν ὁποίαν ὥρισεν ὁ Θεὸς δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πιστεύουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἐπομένως μεγάλη καὶ ἡ εὐθύνη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουσιν ἐξ ὅλης αὐτῶν τῆς καρδίας εἰς τὸν Χριστόν. — Πίστευε λοιπόν, Χριστιανέ, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ ἀπολαύσῃς καὶ σὺ ὅλα ἐκεῖνα τὰ οὐράνια ἀγαθὰ μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστησάντων τῷ Θεῷ ἁγίων, οἵτινες μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας σε περιμένουσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα. Γένοιτο.

23 Φεβρουαρίου 1903.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

02/09/25

902683

HE OHY